

СЕМІКІНА Людмила Миколаївна (23. 08. 1924, Одеса — 12. 01. 2021, Київ) — живописець, монументаліст, художниця декоративно-ужиткового мистецтва. Дружина [Михайла](#), мати [Сетрака](#), бабуся [Седи Бароянц](#). Державна премія України імені Т. Шевченка (1997), премія імені В. Стуса (2001). Заслужений художник України (2009). Членкиня НСХУ (1958—64, 1966—68, від 1988). Закінчила Одеське художнє училище (1947; викладач [Л. Мучник](#)), Київський художній інститут (1953р. майстерня [О. Шовкуненка](#)). 1964 у співавторстві з [О. Заливахою](#), [А. Горською](#), [Г. Севрук](#) та [Г. Зубченко](#) створила вітраж (знищений того ж року партійними функціонерами) у фойє Київського університету імені Т. Шевченка, присвячений 150-річчю від дня народження Т. Шевченка, через що була виключена зі СХУ («за ідейно-порочний твір, який дає викривлений образ Т. Шевченка»). Від 1962 займалася моделюванням і сучасним осмисленням українського національного одягу. Художницю надихали образ і пластика українського середньовіччя, якому були притаманні стриманість та вишуканість декору. Це було новаторським проявом у вирішенні сучасного образу національного вбрання. 1966 поновлена у СХУ. У 1960-х рр. займала активну громадянську позицію, брала участь у правозахисному русі. 1968 за підпис під листом 139-ти діячів науки, літератури, мистецтва, робітників та студентів проти незаконних репресій та закритих судів в Україні 1965—66 вдруге виключена зі СХУ. 1970—71 — головний художник по костюмах для художнього фільму «Захар Беркут». Поновлена у СХУ 1988 з офіційним формулюванням: «За відсутністю

факту звинувачення». Мистецтво С. глибоко національне і в композиціях, і в формах, і в орнаментіці. Солярні знаки, символіка Сонця — головний колір у декоративній, орнаментальній мові художниці. Авторка есе «Переможець свого часу» про А. Горську в книзі «Алла Горська. Червона тінь калини. Листи. Спогади. Статті» (К., 1996). Учасниця всеукраїнських, всесоюзних мистецьких виставок від 1953. Персональні — у Києві (1970, 1996, 2011). Деякі твори С. зберігають у Національному художньому музеї України (Київ), Донецькому, Запорізькому, Одеському художніх музеях, Херсонському краєзнавчому музеї, Алупкинському палацово-парковому музеї-заповіднику (АР Крим).

Основні твори

живопис — «Ранок», «Після обходу» (обидва — 1954), «Біля причалу», «Сутінки», «Вітряний день», «На рейді» (усі — 1957), «Зимовий вечір», «Ромашки» (обидва — 1958), «Ремонт причалу» (1960), «Вранці» (1961), «Журналістка», триптих «Легенда про Київ» (обидва — 1965), «Павочка» (1967), «Старий глек» (2005), «Вечір» (2007), «Сарматський цар», «Сарматка» (обидва — 2010); костюми — «Скіфська жриця. Грифон», «Тур», «Сарматка» (усі — 1993—96); серії: живопис — «Володарка Мідної гори» (1961—2001), «Київська Русь» (1966—67), «Самотність» (1974); костюми — «Ретро» (1965—76), «Княжа доба», «Модерн» (обидві — 1990—96), «Поліська легенда» (1992—96), «Скіфський степ» (1993—96), «Високий замок» (1997).

Рекомендована література

1. Коцюк В. Уроки Людмили Семикіної. К., 1996;
2. Людмила Семикіна. Високий замок. Стрі: Альбом. К., 1996;
3. Світличний І. Хочемо бути красивими. К., 1996;
4. Черниця Високого Замку: [Інтерв'ю з Л. Семикіною] // Образотворче мистецтво. 1997. № 1;
5. Загаєцька Л. Людмила Семикіна: Новий творчий злет // Там само. 2010. № 4.

[М. Г. Лабінський](#)

Бібліографічний опис:

Семикіна Людмила Миколаївна / М. Г. Лабінський // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2025. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-891987>

2001-2026 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).